

Jak usilovně hledat Boží přítomnost?

Tomáš Korčák

Kdy, kde a jak můžeme zažívat Boží přítomnost? Boží přítomnost můžeš prožívat pouze v přítomnosti. Nemůžeš žít z minulosti ani z budoucnosti. Nestačí, že jsi někdy zažil Boží přítomnost. Potřebuješ se naučit ji prožívat neustále teď v přítomnosti, jinými slovy **chodit v Boží přítomnosti**. Máme každého dne čerstvě hledat Pána, podobně jako se mana musela sbírat každé ráno a vydržela pouze jeden den. Vezmi svou manu a svůj kříž každý den a to vytvoří prostor pro Boží přítomnost. Zůstávej v Boží přítomnosti!

Jsme Pánem vybízeni k tomu, abychom **usilovně** hledali Boží přítomnost a naučili se v ní chodit. Pro hledání Boží přítomnosti neexistuje nějaká metoda či mechanismus, ale je to organické rozvíjení vztahu s milujícím Pánem. Nejde také o to jen něco jednorázově zakusit, ale zůstat v tom.

Je to také více než jen nějaký pocit. Je to vědomí Boží přítomnosti, přízně a lásky ve tvém znovuzrozeném duchu. Tvoje duše a tělo mohou procházet nepříjemnými těžkostmi, avšak ve svém duchu můžeš silně vnímat Pánovu přítomnost. Potřebujeme Boží přítomnost - vědomí Boží blízkosti - jako ryba vodu. Pokoj a radost ve tvém nitru má poté jistě i vliv na tvou duši a tvé tělo. Boží přítomnost však zažíváme především ve svém duchu a je zcela nezávislá na okolnostech, kterými procházíme.

Je to něco, co nemáme ve své moci, proto to můžeme pouze v pokoře hledat. A Pán se nám chce nechat nalézt! **Když mě budete volat, půjdete a budete se ke mně modlit, vyslyším vás. Když mě budete hledat, naleznete mě, pokud mě budete hledat celým svým srdcem. Dám se vám nalézt, je Hospodinův výrok.** (Jr 29,12-14)

Pán nám zaslíbil, že bude s námi po všechny dny až do skonání světa (viz Mt 28,20). Proč tedy hledat Boží přítomnost, když je Bůh stále s námi? Jedna věc je zaslíbení Boží přítomnosti a druhá věc je zakoušení její povzbuzující a proměňující moci.

Písmo nám dává podivuhodné zjevení toho, co má odlišovat Boží lid od světa. Mojžíš se na poušti modlil k Hospodinu: **Jestliže tvá přítomnost nepůjde s námi, nevyváděj nás odsud. Podle čeho se přece pozná, že jsem našel milost ve tvých očích, já i tvůj lid? Cožpak ne podle toho, že půjdeš s námi, takže budeme odlišeni, já a tvůj lid, od všech národů, které jsou na povrchu země?** (Ex 33,15-16) Poznání a zakoušení Boží přítomnosti staví Mojžíš vysoko nade vše, čeho by mohl dosáhnout. Jinými slovy říká: „Nechci zaslíbenou zemi bez tvé přítomnosti!

Jestliže jsem našel u tebe milost, pak budu zakoušet tvoji přítomnost, protože tvoje svatá přítomnost nás odlišuje od lidí tohoto světa.“

Izraelci chtěli skutky Hospodinovy a požehnání zaslíbené země a vůbec by jim nevadilo, že by s nimi nebyla Boží přítomnost (viz Nu 14,40-45). Oni by to stejně nepoznali, protože Hospodina skutečně neznali (až na pár výjimek).

Odpověz si odvážně na následující otázky:

- Čím se mám odlišovat od lidí tohoto světa?
- Mám se vůbec něčím odlišovat?
- Odlišuji se něčím od lidí ze světa? A čím?
- Zním Boží přítomnost?
- Odlišuje mne Boží přítomnost?

Dále se Mojžíš modlil: **Ukaž mi svou slávu!** (Ex 33,18) To byla hlavní touha tohoto vůdce. Boží sláva je zjevení Božího charakteru a jeho přítomnosti. Je to skutečné setkání s živým Bohem. Nemůžeme ho vidět přirozeným zrakem (viz 1Tm 6,16), avšak můžeme ve svém duchu vnímat jeho přítomnost, což je jeho jasný obličej. Stát před Boží tváří znamená zakoušet ve svém duchu Boží přítomnost.

Někteří lidé se dostali skrze své hříšné volby do pouhé náboženské formy bez obsahu. Obsahem má být právě Boží přítomnost. Tito lidé však ve své pýše (vždyť všechno znají, měli již mnohé zkušenosti...) vůbec nevědí, že od nich Boží přítomnost odešla. Tak to bylo i v životě Samsona, o kterém je psáno: **Nevěděl, že od něj Hospodin odstoupil.** (Sd 16,20 B21) Tito lidé mají *vnější formu zbožnosti, ale její moc je jim cizí* (viz 2Tm 3,5).

Podívejme se na klíčové proroctví pro Boží lid v 21. století: **Odejdu a navrátím se na své místo, dokud neuznají vinu a nebudou hledat moji přítomnost. Ve své tísní mě budou usilovně hledat. Pojd'te, navraťme se k Hospodinu, protože on rozsápal, on nás i vyléčí. Zranil, on nás i obváže. Po dvou dnech nás oživí, třetího dne nám dá povstat, abychom žili před ním (nebo: *v jeho přítomnosti*). **Poznejme, usilujme poznat Hospodina!** Vyjde jistě jako jitřenka, přijde k nám jako déšť, jako jarní déšť, který zavlažuje zemi. (viz Oz 5,15-6,3)**

Pán zaslubuje, že se navrátí se svojí přítomností, když splníme dvě podmínky:

1. Máme ***uznat a vyznat svoji vinu*** a přijmout odpuštění. Pokání je prvním a základním krokem do Boží přítomnosti. Darovaná spravedlnost tyto kroky nikdy nenahradí, ona je totiž důsledkem pokání! To, že jsme usvědčováni ze svých hříchů, je projevem působení Ducha svatého a výchovy nebeského Otce. Mojžíš ve své modlitbě vyznává: **Kladeš si před sebe naše nepravosti a to, co skrýváme, do světla své tváře.** (Ž 90,8) Jinými slovy: když přicházíme do Boží přítomnosti, přicházíme do světla, kde jsou odhalovány naše hříchy. Když se to neděje, je otázkou, jestli skutečně přicházíme do Boží přítomnosti.

2. Druhou podmínkou, kterou Pán u nás vyhledává, je **usilovné hledání** Hospodina. Boží přítomnost není pro vlažné, lhostejné a pasivní křesťany. Máme se navrátit k Hospodinu a usilovat ho poznat. Jinými slovy: do Boží přítomnosti vstupují ti, kteří ji usilovně hledají. Pro takový typ lidí Bůh zaslubuje odpovědi. Apoštol říká: **Bez víry však není možné se mu zalíbit, protože ten, kdo přichází k Bohu, musí uvěřit, že Bůh je a že odplácí těm, kdo ho usilovně hledají**. (He 11,6) A jinde Jakub: **Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám. Očist'te ruce, hříšníci, a očist'te srdce, lidé dvojí mysli**. (Jk 4,8)

Když se Boží lid v pokání navrátí k Hospodinu a bude chodit v jeho přítomnosti, Bůh zaslubuje vyléčení a obvázání jakýchkoli nemocí. Boží uzdravení přichází skrze vyléčení a obvázání. Vyléčení je okamžité uzdravení skrze nadpřirozený Boží zásah. Obvázání je uzdravení, které probíhá v určitém čase (kdyby nemocné místo bylo hned uzdraveno, proč by ho pak bylo potřeba obvazovat?). Tak to popisuje i žalmista v souvislosti s vnitřním uzdravením: **Uzdravuje ty, kdo mají zlomené srdce; obvazuje jejich rány**. (Ž 147,3) Jinde Jeremjáš říká: **Vždyť ti přivedu uzdravení a ze tvých ran tě vyléčím, je Hospodinův výrok**. (Jr 30,17)

Souvislost s pokáním a navrácením k Hospodinu Ozeáš ještě dále ve svém proroctví rozvádí: **Když uzdravuji Izrael, je zjevena Efrajimova vina a zlo Samaří**. (Oz 7,1) **Jejich odvrácení uzdravím, rád si je zamiluji, neboť můj hněv se od nich odvrátil**. (Oz 14,5) Hospodin každého volá do své přítomnosti. Kdo nechce, toho Bůh nechá v jeho svévoli, jež však nese trpké ovoce, kterého se dotýčný nají. Dobrý Bůh svévolníky vydá jejich žádostem a neosvědčené mysli (viz Ř 1,24.28) a tím dopustí určité zlo v jejich životech. Proto je řečeno: **Pojďte, navrat'me se k Hospodinu, protože on rozsápal, on nás i vyléčí. Zranil, on nás i obváže**. (Oz 6,1) A jinde: **Nyní pohleďte, že já, já jsem to, a není Bůh mimo mě. Já nechávám zemřít a oživuji, zdeptal jsem, já i uzdravím; není, kdo by vysvobodil z mé ruky**. (Dt 32,39) Touhou Boží je však oživovat, uzdravovat, obvazovat a vysvobozovat!

Ozeáš dále prorokuje: **Po dvou dnech nás oživí, třetího dne nám dá povstat, abychom žili před ním (v jeho přítomnosti)**. (Oz 6,2) Důvod, proč nás Pán zachraňuje, uzdravuje a osvobozuje je, abychom žili v jeho přítomnosti! Velice touží nám prokazovat dobro a mít s námi důvěrný vztah. Boží přítomnost je odpovědí na všechny naše touhy a otázky.

Ježíš byl třetího dne vzkříšen z mrtvých a tak bylo završeno jeho poslání na zemi. Sám předtím popsal Herodovi svoji službu velmi zajímavým způsobem: **Hle, já vyháním démony a uzdravuji dnes i zítra, a třetího dne dojdu do svého cíle**. (L 13,32) Tedy třetí den je výrazem Božího slavného vítězství skrze moc vzkříšení. Bůh nás oživil a dává nám povstat skrze moc Kristova vzkříšení!

Zde se nachází určité prorocké tajemství třetího dne jako třetího tisíciletí. Mojžíš říká: **Vždyť tisíc let je v tvých očích jako včerejší den, který pominul, či jako noční hlídka**. (Ž 90,4) Podobně i Petr: **Tato jedna věc at' vám není skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a ,tisíc let jako jeden den'**. (2P

3,8) Vstoupili jsme do třetího tisíciletí po Kristu. Po celá dvě minulá tisíciletí Bůh oživoval svůj lid a zachraňoval hříšníky. Na různých místech v různých dobách s různou intenzitou a dobou trvání povstával jeho lid a šířil jeho Království. Bůh však chce nyní v tomto třetím dni tisíciletí pozvednout všechen svůj lid, **aby povstal v jeho přítomnosti a v moci Kristova vzkříšení** a stal se mocným nástrojem konečné celosvětové žně!

Znovu prorok vyzývá: **Poznejme, usilujme poznat Hospodina! Vyjde jistě jako jitřenka, přijde k nám jako déšť, jako jarní déšť, který zavlažuje zemi.** (Oz 6,3) Poznal jsi Boha? Snaž se ho poznávat stále více, v tom je náš život (viz J 17,3). **On se objeví tak jistě jako svítání.** (B21) Hospodin vyjde **jistě** a přijde jako déšť na zemi. Cesta od odpuštění k uzdravení jednotlivců má vliv na proměnu celé země. Ozeáš končí tuto kapitolu slovy: **I pro tebe, Judo, je připravena žeň!** (Oz 6,11) Ježíš nám říká: **Hle, pravím vám: Pozvedněte své oči a pohleďte na pole, že se bělají ke žni.** (J 4,35) Připravte se, žeň přichází...

Následuje přehled činností, které nám mohou pomoci vstoupit do Boží přítomnosti a zůstat v ní:

- učinit pokání z konkrétních hříchů (uznat a vyznat vinu) (Sk 2,38-39)
- dát do pořádku vztahy s druhými (pokání a odpuštění) (Mt 6,14-15)
- chodit po Božích cestách (navrátit se do Boží vůle a poslání) (Př 10,29; Sk 5,32)
- vděčnost, chvála, uctívání (Ž 100,4)
- rozjímání nad Božím slovem (Př 1,23; Iz 59,21)
- naslouchání, ztišení, očekávání na Boha (Ž 65,2; Iz 30,15)
- modlitba v jazycích (1K 14,4)
- připomínání si jeho skutků (svědectví) (Ž 71,16-18)
- poslech dobré hudby („soaking“ – nasávání) (2Kr 3,15)
- rozjímání v přírodě nad stopami Stvořitele ve stvoření (Ř 1,20)

Vejdí skrze víru v Kristovu krev do Boží přítomnosti, měj společenství s Duchem, který vzkřísil Ježíše z mrtvých a staň se tak součástí povstávající mocné církve třetího dne!

Den o samotě

Dietrich Bonhoeffer

Ztišením se sluší tebe chválit, Bože, na Sijónu. (Ž 65,2)

Mnozí hledají obecnství, jelikož mají strach ze samoty. Už nemohou být sami a to je žene mezi lidmi. Rovněž křesťané, kteří se nedokáží vypořádat sami se sebou, kteří mají sami se sebou špatné zkušenosti, doufají, že v obecnství ostatních lidí naleznou pomoc. Většinou dojdou zklamání a vyčítají pak obecnství to, co je pouze jejich vlastní vinou. Křesťanské obecnství není duchovní sanatorium. Kdo na útěku před sebou samým zavítá do obecnství, ten je zneužívá k planým tlachům a pro zábavu, i kdyby se tlachy a zábava tvářily duchovně. Ve skutečnosti nehledá obecnství, ale opojení, jež mu umožní na krátký čas zapomenout na osamění, a

právě tím vytváří smrtelné osamění člověka. Výsledkem takových snah o záchranu je úpadek slova a všech pravých zkušeností a v poslední řadě rezignace a duchovní smrt.

Kdo nemůže být sám, nechť se střeží obecnství. Uškodil by sobě i obecnství. Sám jsi stál před Bohem, když tě povolal, sám jsi musel toto volání následovat, sám jsi musel vzít svůj kříž, musel jsi bojovat a modlit se, a sám zemřeš a vydáš počet Bohu. Nemůžeš se vyhnout sám sobě, protože Bůh tě vyčlenil. Když nemůžeš být sám, zavrhuješ Kristovo volání a nemůžeš mít podíl na obecnství povoláných. *„Všichni jsme nuceni zemřít a nikdo nebude umírat za druhého, ale každý sám za sebe bude zápasit se smrtí; potom nebudu u tebe, ani ty u mne“* (Luther).

Platí i opačná věta: Kdo nestojí ve společenství, ať se střeží být sám. V církvi jsi povolán, volání neplatilo jenom pro tebe, ve sboru povoláných jsi vzal svůj kříž, zápasíš a modlíš se. Nejsi sám, dokonce i ve smrti a v poslední den budeš pouze členem velikého sboru Ježíše Krista. Pohrdáš-li obecnstvím bratří a zavrhuješ tak volání Ježíše Krista, pak ti tvá samota způsobí pohromu. *„Když mám umřít, nejsem ve smrti sám, když trpím, trpí (sbor) se mnou“* (Luther).

Z toho vyplývá: Jen když stojíme v obecnství, můžeme být sami, a jen když umíme být sami, můžeme žít v obecnství. Obojí patří dohromady. Jen v obecnství se učíme být doopravdy sami a jen v samotě se učíme správně stát v obecnství. Není to tak, že by se objevilo nejprve jedno a pak druhé, nýbrž obojí začíná současně, totiž povoláním Ježíše Krista.

Obojí má své hluboké propasti a nebezpečí. Kdo chce obecnství bez samoty, ten se řítí do prázdnoty slov a pocitů. Kdo hledá samotu bez obecnství, ten zhyne v propasti ješitnosti, sebezbožňování a zoufalství.

Kdo nemůže být sám, ať se střeží obecnství. Kdo nestojí v obecnství, ať se střeží být sám.

Společný den rodinného obecnství je doprovázen osamělým dnem každého jednotlivce. Musí to tak být. Den v obecnství bez dne v osamění je pro obecnství i pro jednotlivce neplodný.

Znakem samoty je mlčení a znakem obecnství je slovo. Mlčení a slovo mají tutéž vnitřní souvislost a rozdílnost jako samota a obecnství. Jedno bez druhého neexistuje. Právě slovo vychází z mlčení a právě mlčení vychází ze slova.

Mlčení není totéž jako být němý a slovo neznamená tlachání. Němota netvoří samotu a tlachání nevytváří obecnství. *„Mlčení je nadbytek, opilství a oběť slova. Němota je ovšem nesvatá, jako věc, která byla zmrzačená, nikoli obětovaná; Zachariáš byl němý, místo aby byl mlčenlivý. Kdyby přijal zjevení, možná by z chrámu nevyšel němý, ale mlčenlivý“* (Ernest Hello). Slovo, které nově zakládá a spojuje obecnství, je doprovázené mlčením. *„Je čas mlčet i čas mluvit“* (Kaz 3,7). Jako jsou během dne křesťana některé hodiny vyhrazeny pro slovo, obzvláště společné pobožnosti a modlitební chvíle, tak potřebujeme během dne i chvíle

mlčení pod slovem a ze slova. Slovo nepřichází k těm, kdo hlučí, nýbrž k těm, kdo mlčí. Ticho chrámu je znamením svaté Boží přítomnosti v jeho slově.

Existuje lhostejnost, dokonce i odmítnutí mlčení, které je chápe jako podceňování Božího zjevení ve slově. Zde se mlčení špatně chápe jako slavnostní gesto, jako mystická snaha dostat se nad slovo. Mlčení se pak nechápe ve svém podstatném vztahu ke slovu jako prosté ztišení jednotlivce pod Božím slovem. Před vyslechnutím slova mlčíme, neboť naše myšlenky se již upínají ke slovu, stejně jako mlčí dítě, když vstupuje do otcova pokoje. Mlčíme po vyslechnutí slova, protože slovo v nás stále ještě mluví a žije a zřizuje si v nás příbytek. Mlčíme brzy ráno, protože Bohu patří první slovo, a mlčíme, když jdeme spát, protože Bohu náleží i poslední slovo. Mlčíme pouze kvůli slovu, tedy rozhodně ne proto, abychom dělali slovu ostudu, ale proto, abychom je uctivě přijali. Mlčení konečně neznamená nic jiného než čekat na Boží slovo a obdržet z Božího slova požehnání. Každý ví, že když převážilo tlachání, pak je nutné se určitý čas učít skutečnému mlčení, ztišení, rozkázat jazyku zmlknout, To je účel duchovního mlčení.

Mlčení před slovem by však mělo působit po celý den. Když jsme se už naučili mlčet před slovem, měli bychom se naučit hospodařit s mlčením a mluvením během dne. Existuje taktéž nedovolené, samolibé, ubíjející mlčení. Již z toho vyplývá, že nikdy nemůže jít o mlčení jako o takové. Mlčení křesťana je naslouchající a pokorné mlčení, které je možné pokorně kdykoli přerušit. Je to mlčení spojené se slovem. To měl na mysli Tomáš Kempenský, když napsal: *„Nikdo nemluví s větší jistotou než ten, kdo rád mlčí.“* Ve ztišení se skrývá obdivuhodná moc objasnění, očištění a soustředění na podstatné věci. Mlčení před slovem vede k pravému naslouchání a rovněž k pravému mluvení Božího slova ve správný čas. Spoustu nepotřebného zůstane nevyřčeno. Ale to, co je podstatné, a to, co nám pomáhá, lze říci několika málo slovy.

Kde rodinné obecenství žije v omezených prostorách a jednotlivci nemůže být dopřáno nezbytného ticha, tam je třeba stanovit chvíle mlčení. Po určité době mlčení vnímáme jeden druhého jinak a nově. V mnoha domácnostech lze jednotlivci zajistit samotu pouze prostřednictvím pevného řádu. Tím se i rodinné obecenství uchrání před újmou.

Nebudeme zde hovořit o tom, jaké báječné ovoce může vyrůst ze samoty a mlčení křesťana. Snadno bychom se mohli ocitnout na scestí. Lze také uvést mnoho temných zkušeností, které mohou vyplynout z mlčení. Mlčení se může stát děsivou poustí s veškerou pustotou a hrůzami. Může být i rájem sebeklamu a ani jedno není dobré. Ať je tomu jakkoli: neočekávejte od mlčení nic jiného, než prosté setkání s Božím slovem, kvůli kterému jsme se ztišili. Toto setkání je nám však darované. Křesťan si nemůže klást žádné podmínky, za jakých okolností takové setkání očekává, ale má je přijímat tak, jak přichází. Potom bude za své mlčení bohatě odměněný.

Křesťan během dne potřebuje pevně stanovené chvíle sám pro sebe kvůli třem věcem: kvůli rozjímání nad Písmem, kvůli modlitbě a kvůli přimluvám. Všechny tři

mají najít své místo v době každodenní meditace. Na slově „meditace“ přitom nezáleží. Užíváme je zde jako slovo staré církve a reformace.

Možná se zeptáte, proč je k tomu zapotřebí zvláštní chvíle, když se tohle všechno již objevuje ve společné pobožnosti. V následujícím výkladu na to odpovíme.

Chvíle meditace slouží k osobnímu rozjímání nad Písmem, osobní modlitbě a přímlovám, žádný jiný účel nemají. Pro duchovní experimenty tu není místo. Ovšem pro tyto tři činnosti si musíme najít čas, protože Bůh je od nás vyžaduje. I kdyby meditace pro nás dlouho neznamenal nic jiného než to, že dlužíme Bohu tuto službu, už to samo postačí.

Chvíle meditace nás nenechá klesnout do prázdnoty nebo propasti samoty, ale nechá nás o samotě se slovem. Tím nám dává pevný základ, na němž stojíme, a jasný ukazatel směru, kterým se mají ubírat naše kroky.

Zatímco při společné pobožnosti čteme dlouhý souvislý text, při meditaci se držíme kratšího zvoleného textu, který se pokud možno celý týden nemění. Při společné četbě Písma jsme uváděni do větší šíře a celku Bible, ale zde do tajuplné hloubky každé jednotlivé věty a každého slova. Oboje je stejně důležité, abychom **„mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka“** (Ef 3,18).

Při meditaci čteme text, jenž nám byl dán se zaslíbením, že nám řekne něco osobního pro dnešní den a pro naši křesťanskou situaci, že to není Boží slovo pouze pro sbor, ale také pro mne osobně. Tak dlouho se vystavujeme jednotlivým větám a slovům, dokud se nás osobně ne-dotknou. Nečiníme tím nic jiného než to, co dělá každý den i ten nejprostší a nejméně vzdělaný křesťan. Čteme Písmo svaté. Ani se neptáme, co tento text říká ostatním lidem. Pro nás kazatele to znamená, že se neptáme, jak na daný text kázat nebo o něm přednášet, nýbrž co říká pouze zcela osobně nám. Jistě, nejprve musíme pochopit obsah textu, ale nevykládáme jej, nepřipravujeme si kázání ani biblickou hodinu, ale čekáme na Boží slovo určené nám. Není to plané čekání, nýbrž čekání podle jasněho zaslíbení. Často jsme obtíženi a zasypani dalšími myšlenkami a představami, starostmi, že trvá dlouho, než Boží slovo všechno ostatní odsune stranou a pronikne k nám. Ale přijde určitě, stejně jako Bůh sám přišel k lidem a znovu se k nim vrátí. Proto začneme meditaci modlitbou, aby nám Bůh skrze své slovo poslal Ducha svatého a zjevil a osvětlil nám své slovo.

Není nutné, abychom při meditaci procházeli celý text. Často se budeme muset zastavit u jedné věty nebo dokonce u jednoho slova, když nás zasáhne tak, že už nebudeme moci uhnout. Nedokáže snad chvíli meditace bohatě vyplnit třeba slovo „Otec“, „láska“, „milosrdenství“, „kříž“, „posvěcení“ nebo „vzkříšení“?

Není nutné, abychom se při meditaci snažili myslet a modlit ve slovech. Mlčenlivé myšlení a modlitba, která pochází pouze ze slyšení, může být často prospěšnější.

Není nutné, abychom při meditaci nacházeli nové myšlenky. To nás často spíše zavádí a uspokojuje naši ješitnost. Úplně postačí, když nás pronikne a nalezne v nás přibýtek slovo, jak je slyšíme a jak mu rozumíme. Jako Marie uchovávaly ve svém srdci slova pastýřů, jako nás dlouho provází slovo některého člověka, usadí se v nás, působí v nás a zaměstnává nás, zneklidňuje nás nebo potěšuje, aniž bychom s tím mohli něco udělat, tak do nás při meditaci vstoupí Boží slovo a zůstane v nás, bude nás nutit k přemýšlení, pracovat v nás a působit, že se ho už za celý den nezbavíme. Potom v nás bude konat své dílo a my o tom často ani nebudeme vědět.

Především není nutné, abychom při meditaci získali nějaké neočekávané mimořádné zkušenosti. Může se to stát, ale pokud tomu tak není, rozhodně to neznamena, že meditace byla zbytečná. Stále, nejen na začátku, se bude dostavovat vnitřní vyprahlost a lhostejnost, nechut, ba dokonce neschopnost meditovat. Pak se nesmíme takovým pocitům poddávat. Především se jimi nesmíme nechat odradit, ale ještě s větší trpělivostí a věrností dodržovat své meditační chvíle. Proto není dobré brát příliš vážně špatné pocity, které jsme během meditace zakusili. Zbožnou oklikou by se tudy mohla vplížit naše dávná ješitnost a nedovolený nárok na Boha, jako kdybychom měli právo na neustálé povznášející a potěšující zkušenosti a jako kdyby zkušenost naší vnitřní chudoby nás nebyla hodna. S takovým postojem se však nikam nedostaneme. Netrpělivostí a výčitkami, které si klademe, podporujeme pouze vlastní samolibost a stále více se zaplétáme do sítě sledování sebe sama. Ale na sledování sebe sama je při meditaci tak málo času, jako v životě křesťana vůbec. Máme se soustředit jenom na slovo a nechat je působit. Není to snad tak, že nám Bůh sesílá chvíle prázdnoty a vyprahlosti, abychom se opět spolehli jen na jeho slovo? „*Hledej Boha, ne radost*“ – to je základní pravidlo každé meditace. Hledej pouze Boha, pak obdržíš radost – to je zaslíbení každé meditace.

Rozjímání nad Písmem vede k modlitbě. Mluvili jsme již o tom, že cesta plná zaslíbení je nechat se vést slovem Písma a modlit se na základě slova Písma. Proto nepropadejme vlastní prázdnotě. Modlit se pak neznamena nic jiného než být připraven přivlastnit si slovo, a sice v mé osobní situaci, v mém osobním pověření, rozhodování, hříchu a pokušení. To, co nikdy nemůže být součástí modlitby v obecnství, můžeme zde Bohu předložit v mlčení. Na základě slova Písma se modlíme o čistotu svého dne, o ochranu před hříchem, o růst v posvěcování, o věrnost a sílu pro svoji práci a doufáme, že naše modlitba bude vyslyšena, protože vychází z Božího slova a zaslíbení. Jelikož se Boží slovo naplnilo v Ježíši Kristu, pak všechny modlitby, které vyslovíme na základě tohoto slova, budou jistě v Ježíši Kristu vyplněné a vyslyšené.

Obzvláštním problémem meditace je, že se naše myšlenky snadno rozptýlí a ubírají se vlastní cestou, směřují k jiným lidem nebo k nějakým událostem v našem životě. Vždy nás to velmi trápí a zahanbuje, přesto bychom neměli propadat malomyslnosti a úzkostlivosti nebo si dokonce myslet, že takové meditace pro nás nemají význam. Někdy nám může pomoci, když se nebudeme snažit myšlenky násilím vrátit zpět, ale lidi a události, u nichž naše myšlenky prodlévají, zahrneme do modlitby a tak se trpělivě dostaneme zpět k výchozímu bodu meditace.

Jako připojujeme osobní modlitbu k slovům Písma, tak to učiníme i s přímluvou. Při společné pobožnosti není možné myslet v přímluvách na všechny lidi, kteří jsou nám svěřeni, nebo se za ně přimlouvat tak, jak nás o to požádali. Každý křesťan má okruh lidí, kteří ho žádají o přímluvy, nebo o nichž ví, že je z nějakých důvodů povolán se za ně přimlouvat. Nejspíše to budou ti, s nimiž se stýká ve všedním životě. Pronikli jsme tak k bodu, kde slyšíme tlouci srdce každého křesťanského soužití. Křesťanské obcenství žije ze vzájemných přímluv jednotlivých členů, jinak zanikne. Bratra, za kterého se modlím, nemohu odsuzovat nebo nenávidět, přestože mi působí problémy. Jeho tvář, která mi možná připadala cizí a nesnesitelná, se v přímluvě mění v tvář bratra, kvůli němuž zemřel Kristus, v tvář omilostněného hříšníka. To je blažený objev pro křesťana, který se začíná přimlouvat. Není žádná averze, osobní napětí nebo odcizení, která by z naší strany nemohla být v přímluvě překonána. Přímluva je očištnou koupelí, kterou musí denně podstoupit jednotlivec i obcenství. V přímluvě může dojít i k tvrdému zápasu s bratrem, ale dostali jsme zaslíbení, že přímluva povede k svému cíli.

Jak se to stane? Přimlouvat se neznamena nic jiného než předkládat bratra Bohu, vidět ho pod křížem Ježíše Krista jako ubohého člověka a hříšníka, který potřebuje milost. Odpadá všechno, co mě od něj odrazuje, a vidím ho v jeho potřebnosti a nouzi, jeho nouze a hříchy vnímám jako tak velké a skličující, jako by byly mé vlastní, a pak už nemohu nic než prosit: Pane, jednej s ním ty sám podle svého uvážení a podle své dobroty. Přimlouvat se znamená zjednat bratrovi totéž právo, které jsme přijali, totiž stát před Kristem a mít účast na jeho milosrdenství.

Tím se objasnilo, že také přímluva je povinnou službou Bohu a bratru, kterou máme konat každý den. Kdo odpírá bližnímu přímluvu, ten mu odpírá křesťanskou službu. Dle toho je jasné, že přímluva není všeobecná a neurčitá, ale zcela konkrétní věc. Jde o určitého člověka, o určité potíže, a proto o určité prosby. Čím jasnější jsou prosby, tím větší zaslíbení na nich spočívá.

Nemůžeme už dále zavírat oči před skutečností, že služba přímluvy vyžaduje od každého křesťana čas, především od pastora, kterému byl svěřen celý sbor. Přímluvy samotné, pokud bychom se tohoto úkolu zhostili správně, by vyplnily všechn čas pro meditaci. To dokazuje, že přímluva je milostivým darem Božím každému křesťanskému obcenství a každému jednotlivému křesťanovi. Této nezměrně velkorysé nabídky se máme chopit s ohromnou radostí. Doba, kterou věnujeme přímluvám, se nám stane zdrojem nové radosti z Boha a křesťanského sboru.

Jelikož rozjímaní nad Písmem, modlitba a přímluva jsou povinnou službou a jelikož lze v této službě nalézt Boží milost, měli bychom se naučit vyhradit si pro ně během dne určitý čas jako pro každou jinou službu. Tohle není „zákonictví“, ale řád a věrnost. Pro mnohé z nás bude nejlepší dobou ráno. Na tuto dobu máme právo a smíme si ji od ostatních lidí i přes vnější obtíže vyhradit jako naprosto nerušenou a tichou chvíli. Pro pastora je to neodkladná povinnost, na které závisí celý jeho úřad. Kdo chce být skutečně věrný ve velkých věcech, musí se naučit věrnosti v každodenních povinnostech.

Každý den přináší křesťanovi mnoho hodin samoty uprostřed nekřesťanského světa. To je doba potvrzení. Je to zkouška na pravou chvíli meditace a na pravé křesťanské obecenství. Sloužilo obecenství k tomu, aby jednotlivce osvobodilo, posílilo a pomohlo mu dozrát, nebo ho učinilo nesamostatným a závislým? Drželo ho chvíli za ruku, aby se znovu naučil udělat vlastní kroky, nebo ho učinilo úzkostlivým a nejistým? To je jedna z nejzávažnějších a nejtěžších otázek kladených obecenství křesťanského života. Dále se zde rozhoduje, zda chvíle meditace odvádí křesťana do neskutečného světa, z něhož se s hrůzou probouzí, když znovu vstoupí do pozemského světa své práce, nebo ho vede do skutečného Božího světa, z něhož vychází do nového dne posílený a očištěný? Přivodila mu na krátký okamžik duchovní opojení, které vyprchá, jakmile přijde všední den, nebo mu Boží slovo proniklo tak účelně a tak hluboko do srdce, že je s ním po celý den a posiluje ho, že ho vede k účinné lásce, poslušnosti a dobrému dílu? O tom může rozhodnout jenom den. Je neviditelná přítomnost křesťanského obecenství pro jednotlivce skutečností a pomocí? Nese mne dnem příměluva ostatních křesťanů? Mám Boží slovo nablízku jako útěchu a posilu? Nebo zneužívám samotu, abych se vyhnul obecenství, slovu a modlitbě?

Jednotlivec musí vědět, že také chvíle jeho samoty mají vliv na obecenství. O samotě může obecenství rozbíjet a poskvřňovat, ale může je i posilovat a posvěcovat. Křesťanova sebekázeň je rovněž službou obecenství. Opačně platí, že nelze osobně či tajně zhřešit v myšlení, slovu či skutku a nepoškodit tím obecenství. Škodliviny pronikají celým tělem, možná ještě není jasné, odkud pocházejí, v kterém údu spočívají, ale tělo je otrávené. To je obraz křesťanského obecenství. Jsme totiž údy těla nejen tehdy, když chceme, ale celým svým bytím. Proto každý Úd slouží celému tělu ke zdraví nebo ke smrti. To není teorie, ale duchovní skutečnost, kterou v křesťanském obecenství často strašlivě jasně, ničivě nebo blahodárně zakoušíme.

Kdo se po uplynulém dnu vrací do rodinného obecenství, přináší sebou požehnání samoty, sám však nově přijímá požehnání obecenství. Požehnaný, kdo umí být sám silou obecenství, požehnaný, kdo drží společenství silou své samoty. Síla samoty a síla obecenství jsou však jen silou Božího slova, které je platné pro jednotlivce v obecenství.

(Kapitola z knihy: Život v obecenství, Návrat domů 2006, str. 50-60)

Modlení se Písma a patření na Pána

Jeanne Guyon

Chtěla bych tě oslovit, jako bys byl začátečníkem v Kristu, jako někoho, kdo se Ho snaží poznat. Dovol, abych ti předložila dva způsoby jak přijít k Pánu. První nazvu „modlení se Písma“; druhý nazvu „patření na Pána“ neboli „očekávání v Jeho přítomnosti“. „Modlení se Písma“ představuje jedinečný způsob práce s Písmem; zahrnuje čtení i modlitbu. Jak začít? Obrat se k Písmu; vyber si některý oddíl, který je jednoduchý a dosti praktický. Potom přijď k Pánu. Přicházej tiše a pokorně. Tam, před Ním, pročítej malý úsek Písma, který sis otevřel. Čti pečlivě. Soustředěně a tiše vnímej, co čteš. Chutnej to a zažívej. Dříve jsi snad při čtení

Písma rychle přecházel z jednoho verše na druhý, dokud jsi celý oddíl nepřčetl. Snad ses snažil najít jádro daného oddílu. Avšak přicházíš-li k Pánu skrze „modlení se Písma“, nečeš rychle; češ velmi pomalu. Nepřecházíš z jednoho oddílu na druhý, dokud jsi svými smysly neuchopil samotné jádro toho, cos četl. Pak snad budeš chtít tento oddíl Písma, který se tě dotekl, vyjádřit modlitbou. Poté, co jsi něco z tohoto oddílu uchopil a poznal, že jsi z něj vytáhl esenci a vyčerpал hlavní smysl, pak zvolna, klidně a pokojně přejdi k další části oddílu. Když tvůj čas s Pánem skončí, budeš překvapen, že jsi přečetl velmi málo, pravděpodobně ani ne půl stránky.

„Modlení se Písma“ se nehodnotí podle toho, kolik jsi přečetl, ale jakým způsobem jsi přečetl. Češ-li rychle, přinese ti to malý užitek. Budeš jako včela, která se letmo dotkne okraje květu. Avšak při tomto novém způsobu čtení s modlitbou se musíš stát včelou, která proniká do hlubin květu. Vnoříš se hluboko, abys sebral jeho nejhlubší nektar. Samozřejmě, Písmo lze číst za účelem bádání a studia – nikoliv však v našem případě. Takovéto badatelské čtení ti nepomůže, jde-li o věci Boží! Abys přijal nějaký hlubší, vnitřní užitek z Písma, musíš číst tak, jak jsem popsala. Vnořit se do samotných hlubin slov, jež češ, dokud se ti nerozbrěskne zjevení jako sladké aroma. Jsem si jista tím, že budeš-li takto postupovat, budeš postupně prožívat velmi bohatou modlitbu plynoucí z nitra tvé bytosti.

Přejdeme nyní k druhému způsobu modlitby, o němž jsem se výše zmínila. Druhý způsob modlitby, který jsem popsala jako „patření na Pána“ neboli „očekávání na Pána“, také využívá Písma, avšak nikoli při jeho vlastní četbě. Pamatuj, obracím se ne tebe jako na nově obráceného. Nuže, předkládám ti druhý způsob jak se setkat s Kristem. A tato druhá cesta ke Kristu, i když budeš užívat Písmo, sleduje úplně jiný účel, odlišný od „modlení se Písma“. K tomuto účelu si odděl zvláštní čas, kdy budeš moci očekávat jen na Něj. Při „modlení se Písma“ hledáš Pána v tom, co češ, v samotných slovech. Na této cestě je tudíž v ohnisku tvé pozornosti obsah Písma. Tvým cílem je vzít si z daného oddílu vše, co ti odhaluje Pána.

A co je cílem té druhé cesty? Při „patření na Pána“ přicházíš k Pánu úplně jinak. V tomto bodě bych ti snad měla sdělit, co ti při očekávání na Pána bude činit největší potíže. Souvisí to s tvou myslí. Tvá mysl má silný sklon tekat a vzdalovat se od Pána. Proto, když přicházíš před Pána, abys seděl v Jeho přítomnosti a patřil na Něj, užívej Písma k tomu, abys ztišil svou mysl. Cesta k tomu je vskutku velmi prostá. Nejdříve přečti oddíl Písma. Jakmile začneš vnímat Pánovu přítomnost, obsah toho, co jsi přečetl, již není důležitý. Písmo posloužilo svému účelu – ztišilo tvou mysl; přivedlo tě k Němu. Abys to snáze pochopil, dovol, abych ti popsala cestu, kterou přicházíš k Pánu prostě jen tím, že na Něj patříš a že na Něj očekáváš. Začneš tím, že si vyhradíš čas pro Pána. Když pak k Němu přicházíš, přicházej v tichosti. Obrat' své srdce k přítomnému Bohu. Jak se to dělá? To je také velmi prosté. Obracíš se k Němu vírou. Vírou věříš, že jsi vstoupil do přítomnosti Boha. Pak, když jsi před Pánem, začni číst nějaký oddíl Písma. Když češ, na chvíli se zastav.

Udělej si kratinkou přestávku. Zastavil ses, abys upřel mysl na Ducha. Vnitřně jsi svou mysl upřel na Krista. Měl bys mít stále na paměti, že tak nečiníš proto, abys z

přečteného cosi pochopil; nýbrž čteš, abys odvrátil svou mysl od vnějších věcí k hlubinám své bytosti. Nejsi tu, aby ses tu učil nebo četl, ale jsi tu, abys zakoušel přítomnost svého Pána! Když jsi před Pánem, zdržuj své srdce v Jeho přítomnosti. Jak? I toto číň vírou. Ano, vírou můžeš držet své srdce v přítomnosti Pána. Nyní, čekaje před Ním, obrať celou svou pozornost ke svému duchu. Nedovol své mysli bloudit. Začne-li tvá mysl bloudit, pouze obrať svou pozornost zpět do nitra své bytosti. Nebudeš bloudit, nebudeš těkat – budeš tu svoboden – svoboden od jakéhokoli vnějšího rozptylování, a přiblížíš se Bohu. (Pána můžeš nalézt jen ve svém duchu, v záhybech své bytosti, ve svatyni svatých; tam přebývá. Jednou Pán slíbil, že přijde a učiní si v tobě příbytek – Jan 14,23. Slíbil, že tam se bude setkávat s těmi, kteří Ho uctívají a činí Jeho vůli. Pán se s tebou setká v tvém duchu. Svátý Augustin jednou řekl, že na počátku své křesťanské zkušenosti ztratil mnoho času tím, že se snažil nalézt Pána zvnějšku, a nikoli obrácením se dovnitř.)

Jakmile se tvé srdce vnitřně obrátí k Pánu, budeš vnímat Jeho přítomnost. Budeš schopen zaznamenat Jeho přítomnost mnohem ostřeji, protože tvé vnější smysly se nyní velmi zklidnily a ztišily. Tvou pozornost již nepoutají vnější věci ani povrchní myšlenky; místo toho se tvá mysl začíná sladce a tiše plnit tím, co jsi četl, tímto dotekem Jeho přítomnosti. Ó nikoli, o tom, co jsi četl, nebudeš přemýšlet, nýbrž se tím sytit. Z lásky k Pánu užíváš své vůle k tomu, abys udržel svou mysl v tichosti před Ním. Když ses dostal až sem, musíš dopřát své mysli odpočinek.

Jak popsat co dál? V tomto velmi pokojném stavu vše, čehos okusil, pozři. Nejprve se ti to může zdát těžké, ale snad se mi podaří ti ukázat, jak je to prosté. Cožpak ses nikdy nepotěšil vůní chutného pokrmu? Avšak dokud jsi nebyl ochoten pokrm pozřít, nepřijals žádnou výživu. Nejinak je tomu s tvou duší. V tomto tichém, pokojném stavu prostě přijmi, co je tu výživného. Tak jednoduché!

A co věci, které nás rozptylují? Dejme tomu, že tvá mysl začíná těkat. Jakmile se tě hluboce dotekl Duch Páně a nyní jsi rozptylován, dbej na to, aby se tvá roztěkaná mysl vrátila k Pánu. To je ta nejsnadnější cesta, jak to, co nás zvnějšku rozptyluje, překonat. Když tvá mysl zbloudila, nesnaž se s tím vyrovnat tím, že upoutáš svou mysl na něco jiného. Chápeš, jestliže věnuješ pozornost svým myšlenkám, svou mysl jen rozjitiříš a ještě více podráždíš. Místo toho se od své mysli odvrát! Vždy se obracej k Pánově přítomnosti v sobě. Tak čině, vyhraješ válku nad svou těkavou myslí, aniž by ses kdy přímo zapojil do boje! Dříve než tuto kapitolu ukončíme, chci upozornit na jeden nebo dva další body.

Promluvme o Božím zjevení. Dříve jsme při četbě měli ve zvyku přecházet od jednoho tématu k druhému. Avšak nejlepším způsobem jak porozumět tajemstvím skrytým ve zjevení Božím a jak se z nich plně radovat je dovolit, aby se nám hluboce vtiskly do srdce. Jak? Můžeš tak učinit tím, že budeš v tomto zjevení přebývat právě tak dlouho, dokud vnímáš Pána. Nepřecházej rychle z jedné myšlenky na druhou. Zůstávej u toho, co ti zjevil Pán; zůstávej tam právě tak dlouho, dokud vnímáš, že je tam i Pán. Ovšem když se pustíš do toho odvážného podniku, zjistíš, že uvést mysl pod kontrolu je obtížné. Proč je tomu tak? Protože za mnohá léta si tvá mysl navykla bloudit po celém světě, jak se jí zachtělo; takže nyní zde mluvím o tom, že sloužit znamená ukázněvat mysl.

Buď si jist tím, že jak si tvá duše bude stále a více zvykat upínat se k vnitřním věcem, bude tento proces daleko snazší. Shledáš, že poddání tvé mysli Pánu bude pokaždé snazší ze dvou důvodů. Prvním důvodem je, že po mnohé praxi si tvá mysl vytvoří nový návyk obracet se hluboko dovnitř. Druhým důvodem je, že máš milostivého Pána! Pánova největší touha je, aby ti zjevil sebe sama, a k tomu ti dává hojnou milost. Dává ti zkušenost radosti ze své přítomnosti. Dotýká se tě a Jeho dotek je tak rozkošný, že více než kdy předtím jsi v nitru tažen k Němu.

Jeanne Guyon (1648-1717), 2. kapitola z knihy: Krátký a velmi snadný způsob modlitby, který může každý velmi snadno používat a s jeho pomocí dosáhnout v krátké době vysokého stupně dokonalosti; <http://juda.cz/Guyon.pdf>

Duchovní zásady

Bratr Vavřinec

Všechny věci jsou možné pro toho, kdo věří, snadné jsou pro toho, kdo doufá, snadnější pro toho, kdo miluje a ještě snadnější pro toho, kdo vytrvale uskutečňuje všechny tyto ctnosti.

Co je nezbytnou praxí pro dosažení duchovního života:

1. Praxe, která je jak nejsvětější, tak nejjobecnější a nejvíce potřebná v duchovním životě, je praxe přítomnosti Boží. Je to výcvik duše, aby nalézala radost v Jeho Božském společenství a aby udržovala s Ním vždy v každém okamžiku pokorný a milující rozhovor bez stanovených pravidel a metod. Též v každém čase našeho pokušení a soužení, v čase suchosti duše, nechuti k Bohu, ba i když upadneme v nevíru a opravdově hřešíme.
2. Cíli se musíme nepřetržitě věnovat, aby ovládl všechny naše činnosti a stal se sledem malých činů ve společenství s Bohem. Tyto činy však nesmějí být vymyšlené, ale musí vyvěrat přirozeně z čistoty a prostoty srdce.
3. Všechny záležitosti musíme provádět pečlivě a skromně, neimpulzivně a neukvapeně, což jinak jsou znaky neukázněné mysli. K naší úloze musíme přistupovat klidně, tiše a milujícím způsobem, s naléhavou prosbou k Němu o požehnání práce našich rukou. Tím držíme srdce a mysl upevněné v Bohu a otloukáme tak hlavu zlého a srážíme jeho zbraně.
4. Když jsme činní v duchovních věcech nebo rozjímáme-li o duchovních věcech, ba i v nám stanoveném čase pobožnosti a zatím, co náš hlas je pozvednut k modlitbě, měli bychom přestat na malý okamžik - jak často můžeme, abychom Ho uctili v hloubce naší bytosti a pocítili Ho, i když jen letmo, jako bychom se Ho kradmo dotkli. Poněvadž nám nelze jinak než poznávat, že Bůh je s námi ve všem našem podnikání a že On je v samotné hloubce a středu naší duše, proč bychom Ho čas od času nevsunuli do našeho zevního podnikání, ba i při samotné modlitbě, abychom Ho uctili, uvnitř naší duše velebili, naléhavě prosili

o Jeho pomoc, nabízeli Mu službu našeho srdce a vzdávali Mu díky za veškerou Jeho milující laskavost a něžnou milost?

Která z nabídek může být Bohu více vítána než se během dne vzdávat věci vnějších smyslů a stáhnout se do skrytých míst duše za účelem Jeho uctívání? Ba co víc, tím ničíme svou sebelásku, která může existovat pouze mezi smyslovými předměty, které nás skoro nevědomky zbavují chvílí tiché samoty s Bohem.

Vskutku nemůžeme dát Bohu větší a znamenitější důkaz naší důvěry a věrnosti, než právě když se odloučíme od stvořených věcí a nalzáme radost ve Stvořiteli, i když to bude třeba jen na okamžik. To neznamená, že radím, abyste si jednou provždy přestali úplně všimnout vnějších věcí kolem vás. To je nemožné. Opatrnost, matka moudrosti, musí být vaším vůdcem. Nicméně jsem přesvědčený, že mezi náboženskými osobami je rozšířen omyl, spočívající v přehlížení praxe chvilkového přerušování toho, čím jsou zaměstnáni, a místo toho uctívat Boha v hloubkách naší duše a mít radost a prožívat mír, který vzniká při takovém krátkém společenství s Ním. Taková odbočení bývala dlouhá, nicméně mně připadalo, že to situace vyžadovala. Vraťme se však k našemu tématu.

5. Naše skutky uctívání jsou podceňovány a vedeny vírou. Musíme upřímně věřit, že Bůh je právě v našich duších a že Jej musíme uctívat, milovat a sloužit Mu v duchu a pravdě, že On vskutku vše vidí a že Mu jsou všechna srdce otevřená jak naše vlastní, tak všech ostatních Jeho bytostí, že On sám od Sebe existuje a v Něm všechna Jeho stvoření žijí a pohybují se a mají své bytí. Jeho dokonalost je nekonečná a svrchovaná a vyžaduje úplné podrobení nás samých, našich duší a těl. Z jednoduché spravedlnosti Mu dlužíme všechny naše myšlenky, slova a činy. Ukažme, že náš dluh vyrovnáváme.
6. Jsme povinni pilně zkoumat, které ze ctností se nám hlavně nedostávají a které jsou nejobtížnější pro nás k osvojení. Měli bychom se snažit zjistit, které hříchy nás nejvíce pronásledují, také čas a okolnosti, kdy jim nejčastěji podléháme. V době boje měli bychom mít útočiště v Bohu s dokonalou jistotou, že vytrvale přebýváme v přítomnosti Jeho Božského majestátu. V pokorném uctívání měli bychom Mu sdělit naše zármutky a naše chyby a v lásce Jej poprosit o přispění milosti. V naší slabosti nalzáme v Něm sílu.

Jak se na nás požaduje, abychom uctívali Boha v duchu a pravdě, jsou tu tři body, které nutno splnit:

1. Uctívat Boha v duchu a pravdě znamená nabídnout Mu uctívání, které Mu dlužíme. Bůh je Duchem. Proto Ho musíme uctívat v duchu a pravdě, tj. že Mu věnujeme pravé a pokorné duchovní uctívání v samé hloubce naší bytosti. Jedině Bůh sám může toto uctívání spatřovat, které, je-li neustále nabízeno, se nakonec stane takřka přirozené a jako by On se stal zajedno s naší duší a naše duše jedno s Ním. Praxe toto vyjasní.

2. Uctívát Boha v pravdě znamená uznat Ho takového, jaký On je a nás, jací opravdu jsme. Uctívát Ho v pravdě je uznat ze srdce plynoucí upřímností, čím Bůh v pravdě je, to jest, že je neomezeně dokonalý, hodný nekonečného uctívání, nekonečně vzdálený hříchu a naplněný Božími atributy. Člověk nemá příliš rozumu, když nenapne všechny své síly, aby uctíval nádherného Boha, a zvláště když je to jeho povinnost.
3. Uctívát Boha v pravdě znamená přiznat, že žijeme své životy zcela v protikladu Jeho vůle i našeho poznání, a kdybychom byli ochotní, On by nás rád učinil Sobě podobnými. Kdo nese vinu za takovou pošetilost, jakou je odepření chvilky úcty a lásky, služby a stálého uctívání, které Mu dlužíme?

O přítomnosti Boží

1. Přítomnost Boží znamená věnování našeho ducha Bohu, neboli si uvědomovat Boha jako přítomného, abychom si to uvědomili, buď v představě či porozuměním.
2. Mám přítele, který s porozuměním procvičoval čtyřicet let uvědomování si přítomnosti Boží. Dával tomu mnoho jmen, což někdy nazýval jednoduchým aktem nebo také jasným a zřetelným poznáním Boha, jindy to nazýval pohledem jako by za sklem, milujícím pohledem nebo niterným pocitem Boha, nebo to označoval za čekání na Boha, jako tichý rozhovor s Ním, útočiště v Něm, život a mír v duši. Tento přítel mi řekl, že všechny způsoby, v nichž vyjadřoval svůj pocit přítomnosti Boha, přicházely k témuž. Tato přítomnost naplňovala jeho duši zcela přirozeně a že se to tak stalo.
3. Neutuchajícím úsilím, neustálým připamatováváním mysli na přítomnost Boží se v člověku vytvoří návyk, že jakmile se uvolní od svého běžného zaměstnání, ba často, i když se jím zabývá, jeho duše se pozvedá nad všechny světské záležitosti bez jakéhokoliv vlastního připamatování, jako by odhodlaně upevněna, dlí v Bohu jako ve svém středu a místě odpočinku. Víra je tehdy téměř vždy jeho druhem. Radost duše je pak úplná, - to je to, co nazývá skutečnou přítomností, a obsahuje všechny jiné radosti a ještě mnoho mnoho jiného. Pociťujeme, že ve světě je jen On, Bůh, a my jsme s Bohem v nepřetržitém hovoru, a prosíme Ho, aby nám vyjevil všechny potřeby s tím, že v Jeho přítomnosti nacházíme plnost radosti.
4. Povšimněme si však, že styk s Bohem se odehrává v hloubce bytosti. Tam hovoří duše k Bohu, srdce k srdci, a tím, že duše rozmlouvá, přivlastňuje si tak nesmírně hluboký mír. To všechno probíhá, aniž by se to duše týkalo. Asi tak když chytne sláma. Čím více hoří, tím dříve shoří. Vskutku zřídka kdy se vloučí péče o svět do míru, který je uvnitř.
5. Vrátime-li se k našim úvahám o přítomnosti Boží, pak musíme vědět, že něžné a milující světlo Boží tváře objímá duši plamenně, velebně a božsky, a tak v ní nepozorovaně rozněcuje oheň lásky, až jsme nuceni se ovládat, chceme-li utlumit zevní výraz našich pocitů.

6. Bylo by velkým překvapením, kdybychom věděli, co přidržuje duši v tom čase k Bohu, který se zdá tak se radovat z tohoto spojení, že uděluje duši, která by s radostí vždy přebývala s Ním, přizeň nad pomyšlení. Navíc, jako by se obával, že by se duše mohla zase stočit k pozemským věcem, pečuje o ní v hojnosti, takže duše nachází ve víře Božský pokrm, radost, která nemá mezí a překračuje veškeré představy a touhy, a to vše bez jakékoliv snahy z její strany, ale za pouhého souhlasu.
7. Přítomnost Boží je takto životem a výživou duší a s pomocí Jeho milosti můžeme ji dosáhnout plným užitím prostředků, které dále nyní uvedu:

Prostředky k dosažení přítomnosti Boží:

1. První podmínkou je velká čistota v životě. Měli bychom být na stráž, abychom nemysleli, nečinili nebo neřekli něco, co by se mohlo Bohu nelíbit. Když se věci stanou, měli bychom věnovat pozornost pokání a pokorně prosit o odpuštění.
2. Druhou věcí je velká svědomitost v provádění praxe Jeho přítomnosti a v držení pohledu duše na Boha ve víře, tichosti, pokoře, lásce, aniž by se dovolil vstup nějaké úzkostné péče či nepokoje.
3. Když začnete s nějakým úkolem, vezměte si za cíl během jeho vykonávání nezapomínat hledět na Boha, třeba jen na chvíli, a stejně tak i na konci svého úkolu. Jelikož tuto praxi nelze získat bez věnování mnohého času a trpělivosti, nezoufejte nad množstvím svých pádů. Opravdu, tuto schopnost si osvojujeme jen velmi obtížně, je-li však dosažena, jak velká je naše radost.

Je přece správné, aby srdce, které je první a poslední věcí v životě a které panuje nad celým tělem, bylo zároveň prvním a posledním, kdo miluje a uctívá Boha, jak na začátku, tak při ukončení každé činnosti, ať duchovní, tak tělesné a obecně ve všech záležitostech života. Proto bychom měli usilovat o zvyk hledět na Boha ve svém srdci. Jak jsem již řekl, užitečnou poslušnost srdce musíme nabýt zcela prostě, bez napětí a velkého promýšlení.

4. Těm, kdo se vydali na tuto cestu praxe, rád bych poradil, aby v skrytosti nabídli Bohu několik slov: „Můj Bože, jsem zcela Tvým. Ó, Bože lásky, miluji Tě celým svým srdcem. Pane, učiň mé srdce stejné s Tvým.“ Nebo podobná jiná slova, která nám s láskou samy vstoupí do mysli. Mějte se však na pozoru, aby se mysl zase nevrátila zpět k světu. Podržte ji zaměřenou jedinečně na Boha, a když bude takto podrobena vůli, bude přinucena přebývat s Bohem.
5. Tato praxe přítomnosti Boží je na začátku dost namáhavá, avšak je-li pozorně sledována, působí v duši nepozorovaně, nejpodivuhodnějšími výsledky. V hojné míře přitahuje Boží milost a nepostřehnutelně vede duši k vždy přítomné vizi Boha milujícího a milovaného, což je modlitba, která je nejvyšší duchovní, skutečná, nejsvobodnější a nejvyšší život dávající.

6. Pamatujte, že k dosažení tohoto stavu musíme naše smysly umrtvit vzhledem k tomu, že žádná duše, která nachází potěšení ve světských věcech, nemůže nalézt plnou radost v přítomnosti Boží. Být s Ním znamená opustit stvořené.

Dobrodiní, které pochází z přítomnosti Boží:

1. První dobrodiní, které duše získává z přítomnosti Boží, je, že při všem dění v životě je víra živější a aktivnější, obzvlášť když pocítujeme svou nedostatečnost a dostáváme přispění Jeho milosti, když jsme sváděni ke zlému i v čase pokušení. Když si duše přivykne tomuto počínání, bere víru jako svého vůdce a prostým připomínáním vidí a cítí Boha přítomného a vzývá Ho volně s jistotou odpovědi a dostává podporu ve všech potřebách. Zdá se, že vírou se duše přitahuje do blízkosti stavu blažených - čím více postupuje, tím živěji víra roste, až se nakonec stane oko víry tak pronikající, že duše může téměř říci, že víra je pohlcena pohledem - vidím a zažívám.
2. Praxe přítomnosti Boží nás posiluje v naději. Naše naděje roste v poměru k našemu poznání. Jak naše víra proniká do skrytých tajemství Boha, začne nacházet v Něm nesrovnatelnou krásu, která nekonečně překračuje vše pozemské, stejně jako krásu nejsvětějších duší a andělů. Naše naděje stále mocněji přibývá a roste, když je živena a povzbuzována plností blaha, po kterém touží a které již z části ochutnává.
3. Naděje vdechuje do vůle nedůvěru k věcem viděným a spaluje je stravujícím ohněm Božské lásky, neboť Božská láska je ve skutečnosti stravujícím ohněm, který přeměňuje v popel vše, co je protikladné s Jeho vůlí. Božská přítomnost způsobuje v srdci posvěcenou horlivost, posvátné zanícení, svatý žár a silnou vášeň, aby Bůh byl poznán, milován a uctíván a bylo mu slouženo všemi Jeho stvořeními.
4. Praxí přítomnosti Boží, vytrvalým pohledem na Něho dochází duše k poznání Boha v plnosti a hloubce, v nezastřené vizi. Veškerý život prochází nepřestávajícími činy lásky a uctíváním, kajícíností a v jednoduché důvěře, ve chvále a modlitbě, ve službě. Někdy se zdá, že život je jen jedinou nepřerušovanou praxí Jeho Božské přítomnosti.

Bratr Vavřinec (1614–1691), z knihy: Praxe přítomnosti Boží, <http://juda.cz/Vavrinec.pdf>

Je kouření hříchem?

Tomáš Korčák

V životě se setkáváme s různými činnostmi, o kterých se v Písmu přímo nehovoří jako o hříchu (anebo vůbec nejsou zmiňovány), a přesto jsou většinou obrácených křesťanů považovány za hříšná jednání. Liberální křesťané, kteří nevěří, že Písmo je Božím slovem, si s tím většinou problém nedělají. Avšak i jejich vlastní spasení je jejich nevěrou zpochybněno, nehledě na to, že dobrý strom se pozná po svém dobrém ovoci. Občas však i někteří evangelikální křesťané přijdou s argumentem:

„To přece není hřích, vždyť se o tom v Písmu nikde nepíše!“ Jednou z těchto činností je i kouření.

I když Písmo o takovýchto věcech nemluví, dává nám však určitá principiální kritéria, podle kterých můžeme každou činnost posoudit. Předkládám vám šest kritérií, podle kterých poznáte, zda je ta konkrétní činnost od Boha (nebo podporovaná Bohem), nebo není:

- 1. Je to činnost v Ježíšově jménu? Dělal by to Ježíš na mém místě také?* Písmo nám říká: **A všechno, cokoli činíte slovem nebo skutkem, činite ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu a Otcí.** (Ko 3,17) **Kdo říká, že v něm zůstává, musí sám také žít tak, jak žil on.** (1J 2,6) Všechno máme činit ve jménu Ježíše – to znamená v jeho zastoupení či na jeho místě. Milujeme Pána a vše děláme z lásky k němu a pro něj.
- 2. Oslavuji tímto svým jednáním svého Pána?* Dále je psáno: **At' tedy jíte nebo pijete nebo cokoliv činíte, všechno činite ke slávě Boží.** (1K 10,31) Všechna naše slova i skutky mají oslavovat Boha. Můžu při každé činnosti upřímně Boha chválit?
- 3. To, co dělám, Ducha svatého zarmucuje, nebo mu přináší radost?* Rozjímáme nad následujícími výroky Písma: **A nezarmucujte Ducha Svatého Božího, jímž jste byli zapečetěni ke dni vykoupění.** (Ef 4,30) O lásce je řečeno: **Neraduje se z nepravosti, ale raduje se spolu s pravdou.** (1K 13,6) **Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm; že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.** (1J 3,24) S Duchem svatým máme mít společenství a potřebujeme se stát citlivými na jeho hlas a vedení.
- 4. Neničím touto činností zdravotní stav svého těla, které patří Bohu a je příbytkem Ducha svatého?* Je psáno: **Nebo nevíte, že vaše tělo je svatyní Svatého Ducha, který je ve vás a kterého máte od Boha? Nevíte, že nejste sami svoji?** Byli jste přece koupeni za velikou cenu; oslavte tedy svým tělem Boha. (1K 6,19-20) Naše tělo bylo vykoupeno drahou Kristovou krví, nepatří již nám, ale Bohu, a je nyní chrámem Ducha svatého. Když mi mé tělo nepatří, jak ho také mohu hyzdit tetováním, piercingem...? Anebo mé tělo Kristu nepatří? **Vybízím vás tedy, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydali svá těla v oběť živou, svatou a příjemnou Bohu; to je vaše rozumná služba Bohu. A nepřipodobňujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli zkoumat, co je Boží vůle, co je dobré, přijatelné a dokonalé.** (Ř 12,1-2)
- 5. Jsem touto činností zotročen? Jsem na ní závislý? Jak se budu chovat, když několik dní (týden, měsíc...) nebudu tuto činnost dělat?* Apoštol Pavel říká: **Všechno mohu, ale ne všechno je užitečné; všechno mohu, ale ničím se nedám ovládnout** (ČEP: *ničím se nedám zotročit*). (1K 6,12) Vyzkoušej si svoji „nezávislost“ v delším postu od této činnosti. Pamatuj, že mnoho závislých a zotročených lidí žije v sebeklamu o své sebekontrolě. Jestliže jsi spoután nějakou závislostí, můžeš být v Kristu osvobozen. Démoni závislostí můžou být

v Ježíšově jménu vyhnání a tvoje žádostivá stará padlá přirozenost (která otevřela dveře nutkavým duchům) je ukřižována. Věz však, že tě Bůh neosvobodí od tvých přátel, ale pouze nepřátel. Je tedy vše, co tě spoutává, tvým nepřítelem?

6. *Chci, aby mne v této činnosti následovali moji bližní a konkrétně moje (budoucí) děti a moji vnuci?* Písmo říká: **Nebud'te kamenem úrazu Židům ani Řekům ani církvi Boží, stejně jako i já se chci všem ve všech věcech líbit a nehledám svůj prospěch, nýbrž prospěch mnohých, aby byli zachráněni. Napodobujte mě, jako i já napodobuji Krista.** (1K 10,32-11,1) Jsi příkladem v dobrém pro své okolí? Potvrzuje tvůj osobní život evangelium, které hlásáš? Je tvůj život dobrou „reklamou na Krista“?

A nyní si můžete odpovědět sami: Je kouření hříchem? ...

Doporučujeme následující vyučování ve formátu mp3:

Dr.Vladimír Uhri: Rodina
Kenneth E. Hagin: V Něm
John Osteen: Zbořené pevnosti
<http://www.juda.cz/audio/>

STUDNA V MOSAMBIKU 2.

Od 1.1.2013 je vyhlášena nová sbírka na **2. STUDNU V MOSAMBIKU**. Předpokládaná cena bude podobně jako loni 6 000 USD, což je přibližně 120 000 Kč. Poté, co nashromáždíme 50% ceny, začneme jednat s Iris Ministries o financování konkrétní studny. Pokud bude projekt konkrétní studny připraven, vypůjčíme si zase (pokud to bude potřeba) finance z účtu KS Juda. Vybírat peníze budeme do konce roku 2013 (pokud nevybereme celou částku dříve), nebo dokud nevybereme nejméně 70% ceny. Zbytek by pak byl znovu doplněn z účtu KS Juda. Každý čtvrtrok budou provedeny sbírky při nedělních shromážděních, na podúčet můžete peníze vkládat průběžně.

**Náš podúčet na vybudování 2. studny v Mosambiku přes Iris Ministries:
182-0460842399/0800**

„Úspěch toho kterého dne posuzuji podle toho, jaké sémě jsem zasel, nikoli podle toho, co jsem ten den sklídl.“

Robert Louis Stevenson